

Arrest

**nr. 139 334 van 25 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juni 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 juli 2014.

1.3. Op 26 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig van de Westelijke Jordaanoever meer bepaald uit Azzoun. U bent een nakomeling van 1948 vluchtelingen en in die zin geregistreerd bij UNRWA. U volgde lager en middelbaar onderwijs in publieke scholen te Azzoun. Van 2000 tot 2007 studeerde u aan de Tver State Medical Academy in Rusland. U behaalde er uw diploma van geneesheer. In 2007 keerde u terug naar de Westelijke Jordaanoever. U liet uw Russisch diploma erkennen door de Palestijnse autoriteiten en ging aan de slag in een privé-ziekenhuis te Nablus. Na enige tijd werd u werkzaam in het staatsziekenhuis te Nablus en later in Qalqilya. Daar u zich verder wilde specialiseren en die mogelijkheid zich niet aandiende op de Westelijke Jordaanoever, besloot u naar het buitenland te trekken. Via een Grieks visum kon u de Westelijke Jordaanoever verlaten. Uw vertrek werd bespoedigd door het feit dat een collega dokter, genaamd A.(...) a.(...) M.(...), werd opgepakt door de drugsbestrijdingscommissie. U zou een keer met deze dokter marihuana hebben gerookt. Hij zou uw naam hebben genoemd tegenover de drugsbestrijdingscommissie en uw broers zouden hier achter zijn gekomen. Hun hevige reactie maakte dat u onmiddellijk de beslissing nam om de Westelijke Jordaanoever te verlaten. Op 6 april 2012 verliet u de Westelijke Jordaanoever via de Allenby Brigde naar Jordanië. Daar verbleef u ongeveer een maand bij een vriend. Via Istanbul kwam u op 12 juni 2012 aan in België. Een dag na uw aankomst gaf u aan de Belgische autoriteiten te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, uw originele rijbewijs, een originele bankkaart van de Bank of Palestijne, uw originele UNRWA kaart, een origineel attest lidmaatschap dokterssyndicaat, een originele dokterspas, een origineel attest kennis Russische taal, een origineel attest in verband met opleiding tot arts uitgereikt door Palestijnse autoriteit, een origineel diploma van uw middelbare school, een originele vergunning om als arts uw beroep uit te mogen oefenen, een origineel Russisch artsdiploma en het gelijkschakelingsattest van de Palestijnse autoriteit, een origineel bewijs van goed gedrag en zeden, een origineel werkattest van het ziekenhuis van Nablus, een origineel attest van het ministerie van gezondheid in verband met uw registratie als arts, een origineel attest van tewerkstelling bij het ministerie van gezondheid en tenslotte een stageattest gedurende 12 maanden in het staatsziekenhuis te Qalqilya.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 8). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet overtuigt het mandaatgebied van de UNRWA te hebben verlaten, ten gevolge van een situatie van ernstige onveiligheid.

Dient immers te worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat u in de Westelijke Jordaanoever een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hoeft te koesteren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vooropstelt de Westelijke Jordaanoever te hebben verlaten daar u zich als arts wilde specialiseren in het Westen (CGVS p. 8). Het moge duidelijk zijn dat uw reden van vertrek geen grond vindt in de vluchtelingenconventie.

Daarnaast haalt u aan dat uw naam werd genoemd door een collega arts, Dr. A.(...) e.(...) M.(...), die door de drugsbestrijdingscommissie zou zijn aangehouden wegens vermeend drugsgebruik. U zou een

maal met deze arts marihuana hebben gerookt. Uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever zou bespoedigd zijn daar uw broers op de hoogte waren gekomen dat deze dokter, uw naam zou hebben vernoemd. U kan evenwel op geen enkele manier duiden welke concrete repercussie het feit dat u naam zou zijn vermeld in betreffend onderzoek, tot gevolg heeft gehad. Zo kan u niet duiden of bijvoorbeeld het dokterssyndicaat acties tegen u zou hebben ondernomen (CGVS, p. 8). Evenmin weet u wat er met Dr. A.(...) e.(...) M.(...) zou zijn gebeurd (CGVS, p. 8). U gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, stelt u uw situatie niet te kunnen beoordelen (CGVS, p. 9). U gevraagd waarom u niet meer inspanningen heeft geleverd hieromtrent meer informatie te bekomen, stelt u dat er geen juridische procedure tegen u lopende is en herhaalt u dat u niet zou weten wat er zou gebeuren als u terug zou keren naar de Westelijke Jordaanoever (CGVS, p. 9). Voor wat betreft de problemen met uw familie, stelt u louter dat uw broers niet meer met u zouden spreken (CGVS, p. 9). Uit wat voorafgaat kan men vanwege de autoriteiten dan ook niet gewagen van een persoonlijk gezocht of gevisieerd worden met het hoog op vervolging. Evenmin overtuigt u dat er sprake zou zijn van ander actoren van vervolging alsook een gebrek aan en/of onwil van de autoriteiten u te bescherming. U brengt dan ook geen concrete aanwijzingen aan die er op zouden kunnen wijzen dat u een gegronde vrees voor vervolging in vluchteling rechterlijke zin dient te koesteren.

Tenslotte haalt u de problemen aan die de vele Israëlische checkpoint op de Westelijke Jordaanoever alsook de muur tot gevolg hebben voor uw dagelijks leven. U stelt dat u soms uren onderweg bent om op uw werk te geraken (CGVS, p. 9). Daarnaast stelt u dat door de bouw van de zogenaamde veiligheidsmuur, uw familie landbouwgronden is kwijtgeraakt. Deze door u aangehaalde problematiek is niet ernstig genoeg om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat maakt dan ook niet aannemelijk dat u in uw land van herkomst vervolging hoeft te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie. Noch maakt u aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat deze een ander licht zouden kunnen werpen op deze appreciatie. Betreffende documenten bevestigen uw herkomst, uw identiteit en uw beroep als arts, elementen uit uw dossier die niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien met niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een familielid woonachtig in de bezette gebieden. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u in het bezit bent van een identiteitskaart (CGVS, p. 6). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict

tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 55 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, poneert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte van de vluchtelingenstatus heeft uitgesloten daar hij zich bevond in een ernstige onveiligheid en hij niet van de door UNRWA verleende bijstand mag genieten.

Gelet op zijn feitenrelaas en de situatie in de Westelijke Jordaanoever, meent verzoeker voorts dat hij voldoet aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming te genieten. Hij verduidelijkt dat hij het gevaar loopt om het slachtoffer te worden van slechte behandelingen, folteringen, moord of ontvoering. Hij vreest voor zijn veiligheid en zijn fysieke integriteit. Verzoeker betwist de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever en stelt dat de veiligheidssituatie er allesbehalve stabiel is. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar het verslag “*La gâchette facile: l'usage d'une force excessive par Israël dans les territoires palestiniens occupés*” van Amnesty International van februari 2014, waarin wordt gesteld dat sinds januari 2011 door de Israëlische ordediensten “willekeurig en brutaal” geweld wordt gebruikt tegen Palestijnen, dat Israëlische ordetroepen regelmatig Palestijnse burgers verwonden zonder dat zij een onmiddellijke bedreiging vormen en dat ook op willekeurige basis geweld wordt gebruikt tegen vreedzame betogers. Bovendien is er een duidelijke probleem in de streek van Qalqilya, streek waar verzoeker woonde en die totaal omringd wordt door de Muur. Er zijn regelmatig gewelddaden tegen de Palestijnen op de checkpoints van Qalqilya, aldus nog verzoeker.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport “*La gâchette facile: l'usage d'une force excessive par Israël dans les territoires palestiniens occupés*” van Amnesty International van februari 2014, een plan van Qalqilya en informatie van Wikipedia over Qalqilya.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel

48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/5 en 55 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij vooropstelt de Westelijke Jordaanoever te hebben verlaten daar hij zich als arts wilde specialiseren in het Westen, reden van vertrek welke geen grond vindt in de vluchtelingenconventie, (ii) hij daarnaast aanhaalt dat zijn naam werd genoemd door een collega arts die door de drugsbestrijdingscommissie zou zijn aangehouden wegens vermeend drugsgebruik doch hij op geen enkele manier kan duiden welke concrete repercussie het feit dat zijn naam zou zijn vermeld in het betreffend onderzoek tot gevolg heeft gehad en hij, voor wat betreft de problemen met zijn familie, louter stelt dat zijn broers niet meer met hem zouden spreken, (iii) de door hem aangehaalde problemen die de vele Israëlische checkpoints op de Westelijke Jordaanoever alsook de muur tot gevolg hebben voor zijn dagelijkse leven – hij is soms uren onderweg om op zijn werk te geraken en zijn familie is door de bouw van de muur landbouwgronden kwijtgeraakt – niet ernstig genoeg zijn om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (iv) de door hem neergelegde documenten zijn herkomst, zijn identiteit en zijn beroep als arts bevestigen, elementen welke niet ter discussie staan en (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2014 (CG nr. 1216398), op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zijn originele identiteitskaart, zijn originele geboorteakte, zijn originele rijbewijs, een originele bankkaart van de Bank of Palestine, zijn originele UNRWA kaart, een origineel attest lidmaatschap dokterssyndicaat, een originele dokterspas, een origineel attest kennis Russische taal, een origineel attest in verband met opleiding tot arts uitgereikt door Palestijnse autoriteit, een origineel diploma van zijn middelbare school, een originele vergunning om als arts zijn beroep uit te mogen oefenen, een origineel Russisch artsdiploma en het gelijkschakelingsattest van de Palestijnse autoriteit, een origineel bewijs van goed gedrag en zeden, een origineel werkattest van het ziekenhuis van Nablus, een origineel attest van het ministerie van gezondheid in verband met zijn registratie als arts, een origineel attest van tewerkstelling bij het ministerie van gezondheid en een stageattest gedurende 12 maanden in het staatsziekenhuis te Qalqilya neerlegt en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op

basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11.1. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Immers, met de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte van de vluchtelingenstatus heeft uitgesloten daar hij zich bevond in een ernstige onveiligheid en hij niet van de door UNRWA verleende bijstand mag genieten, komt verzoeker niet verder dan het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die derhalve onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.11.2. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing bevestigen deze stukken verzoekers herkomst, zijn identiteit en zijn beroep als arts, elementen welke evenwel niet ter discussie staan.

2.11.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

2.12. Verder blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus. *Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Activités de l'UNRWA* van 26 februari 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert op de Westelijke Jordaanoever en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden naar de Westelijke Jordaanoever betreft, blijkt bovendien uit de COI Focus *Territoires Palestiniens – Retour en Cisjordanie* van 25 februari 2014 dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een identiteitskaart en uit zijn verklaringen blijkt tevens dat hij beschikte over een paspoort (administratief dossier, stuk 16, verklaring DVZ, vraag 21 en stuk 5, p. 7). Bovendien blijkt uit hoger aangehaalde informatie dat indien men niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, men het document vanuit het buitenland kan aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een familielid woonachtig in de bezette gebieden. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

2.14. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en nogmaals opgestuurd op 10 februari 2015) (COI Focus: *Cisjordanie – situation sécuritaire* van 9 mei 2014 en COI Focus: *Cisjordanie – Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire* van 7 augustus 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen,

dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoord aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal, de stelling dat de veiligheidssituatie er allesbehalve stabiel is en dat er regelmatig gewelddaden tegen Palestijnen zijn op de checkpoints van Qalqiliya en het neerleggen van het rapport *“La gâchette facile: l’usage d’une force excessive par Israël dans les territoires palestiniens occupés”* van Amnesty International van februari 2014 – dat inhoudelijk aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier –, een plan van Qalqiliya en informatie van Wikipedia over Qalqiliya, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts benadrukt de Raad dat, in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet volstaat om het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, waar hij in gebreke blijft.

2.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker

in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS